

Roger Mas & Cobla Sant Jordi - Ciutat de Barcelona

Palau Fronteres

Dimarts, 11 de febrer de 2025 – 20 h

Sala de Concerts

Amb el suport de:

Compromís amb el medi ambient:

BIOSPHERE
SUSTAINABLE LIFESTYLE

Amb la col·laboració de:

**ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ**

**Ajuntament
de Barcelona**
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA

Membre de:

EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION

Programa

Roger Mas, veu i guitarra

Xavier Guitó, piano i veus

Josep Pinyu Martí, percussions

Arcadi Marcet, contrabaix i baix elèctric

Cobla Sant Jordi - Ciutat de Barcelona

(Miquel Massana, director)

Xavier Guitó (1975)

Massardana

Fabrizio de André (1944-1999)

La canzone dell'amore perduto

Roger Mas (1975)

I la pluja es va assecar

L'home i l'elefant

Si tu m'ho dius

Tradicional mexicana

La Llorona (arr. Roger Mas i Xavier Guitó)

Roger Mas

Michela

Ramón Perelló (1903-1978) i **Juan**

Mostazo (1903-1938)

La bien pagá

Tradicional i Isidor Marí (1949)

Tres branques (arr. Roger Mas i Xavier Guitó)

Roger Mas

Oda a Francesc Pujols

Tradicional

La dansa de Castellterçol (arr. Xavier Guitó)

Tradicional balcànica

Moja mala nema mane (arr. Roger Mas i Xavier Guitó)

Roger Mas

Lo comte Arnau

Tradicional

Aqueres montanhes (arr. Roger Mas i Xavier Guitó)

Tradicional

Si canta (arr. Roger Mas)

Raymond Levesque (1928-2021)

Quan tothom viurà d'amor

Monique Andrée/Barbara (1930-1997)

L'aigle noir

Roger Mas

Si el mar tingués baranes

Roger Mas i Joan Ridaó

Sota una fina capa de cendra

Roger Mas

El dolor de la bellesa

Aquest concert té una durada de 100 minuts, sense pausa.

La durada del concert és aproximada.

#nousformats

Palau de la Música Catalana

Mirades del Palau

Redescobreix la joia modernista de
Domènech i Montaner

Compra la teva visita a:
palaumusica.cat

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Amb la col·laboració de:

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Poema

Banyera per a una heroïna

Els ulls són el dol de la visió
que no copsem
més que en les parcel·les
ensofrades del destí.

La nit respira,
èbria de fulgors,
i dicta el cant d'Orió.

Era el llac dels somnis
i tanmateix s'alçava veritable
el cor que cada arbre retenia,
talment el dolor i la promesa,
la fosca i la paraula,
les noces i el condol.

Entrar al llac, banyar-nos-hi
com qui retorna
al calze de l'inici.
Esdevenir promesa i perfer-la
era la fita, trenada en foc.
I quan, llavors?

L'heroisme no era una oració,
sinó el fet de rebutjar
la por per sempre.

Com qui no vol la cosa
i ho vol tot,
nosaltres,
els qui no érem res.

O sí:
alhora el prec,
la fam.

O no, el mirall:
pletòric univers de deseixir-nos.

Comentari

Després de més d'una dècada de la seva primera col·laboració, Roger Mas i la Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona tornen al Palau de la Música Catalana amb un projecte d'alta volada artística que beu de les arrels familiars del cantautor. Joan Solé i Costa, avi de Mas i músic de la mítica Cobla-Orquestra Diamant Club de Solsona, va transmetre al seu net la passió per a la música: *“Ell em va ensenyar a tocar el clarinet i el saxo, tot i que la tenora va quedar pendent”*, explica Mas. La sonoritat de la cobla ja va aparèixer al disc *Mística domèstica* (2005), en què Jordi Molina va integrar la tenora en diverses peces; i també a *Cançons tel·lúriques* (2008). *“Inevitablement això havia d'acabar amb un disc de cantautor i cobla”*, un primer àlbum que va ser guardonat amb el Premi Enderrock de la crítica el 2012.

Aquest segon volum es presenta com un homenatge a les cobles-orquestres del segle XX: *“Ens ha quedat una mica vintage. A l'hora de triar les cançons i els arranjaments, hem tingut en compte les sensacions damunt l'escenari durant aquests dotze anys de concerts amb la Cobla. Hi hem volgut mantenir una part més lleugera i divertida, perquè també és molt important passar una bona estona”*, afegeix el cantautor. El disc inclou una selecció de cançons populars d'arreu del món, com ara italianes, mexicanes i sèrbies, on la cobla es converteix en un vehicle de connexió entre cultures i tradicions: *“Treballar amb la cobla, una sonoritat tan nostra, és una oportunitat per explorar llengües i cultures veïnes. Aquesta és, per a mi, la part més divertida i agraïda del projecte”*, afirma Mas. Un exemple d'aquest viatge musical és *Tres branques*, una obra que simbolitza la unitat cultural dels Països Catalans a través de tres melodies representatives: *La meua xiqueta és l'ama* (València), *Flors de baladre* (Eivissa) i *Aiguardent, figues, coca i vi blanc* (Solsona). Aquesta peça evoluciona des d'un to fosc inicial fins a la llum mediterrània d'Eivissa, per acabar amb l'energia festiva del Carnaval de Solsona.

En definitiva, Roger Mas i la Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona ofereixen una experiència única en què tradició i innovació es fonen, i on la cobla esdevé el pont entre cultures, generacions i sensibilitats diverses. Aquest segon disc convida a redescobrir una música que, tot i les seves profundes arrels en el passat, manté tota la seva vigència en l'actualitat, amb una sonoritat única al món.

Albert Fontelles i Ramonet, intèrpret, musicòleg i docent

Biografies

Roger Mas, cantautor

Va néixer (1975) en una família de músics. Quan tenia cinc anys d'edat va començar a tocar instruments sota la tutela del seu avi. La seva activitat artística (vinculada al clarinet i al saxòfon) va començar quan en tenia dotze. El 1994 va començar a investigar les diferents expressions musicals d'arreu del món gràcies a l'experiència de Luis Paniagua. El 1996 va guanyar el Premi de Catalunya Ràdio, que marca l'inici de la seva carrera com a cantant i compositor. Des de llavors, havent publicat ja nou àlbums, ha rebut diversos premis per cada nou projecte i un ampli reconeixement dels crítics, fins al punt de convertir-se en una veritable figura de la cançó. La seva música es basa en tres pilars: la música moderna, la música tradicional i els sons ancestrals del món. Les seves lletres barregen el llenguatge del carrer amb les paraules i les expressions literàries que estan desapareixent. Els últims anys ha actuat a França, Cuba, Itàlia, el Brasil, els Estats Units, l'Uruguai, Sèrbia, Hongria, la República Txeca, Alemanya i Àustria.

Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona

Integrants:

Xavier Torrent, flabiol i tamborí
Ivan Alcazo i Oriol Gibert, tibles
Enric Ortí i Conrad Dalmau, tenores
Sergi Marquillas i Biel Pelfort, trompetes
Martí Badia, trombó
Pep Moliner i Jordi Montasell, fiscorns
Joan Druguet, contrabaix

Fundada el 1983, la Cobla Sant Jordi posseeix el títol de Cobla Ciutat de Barcelona, atorgat per l'Ajuntament de la ciutat el 1997.

Dirigida actualment per Marcel Sabaté, cal destacar la figura de Jordi León com a director titular de la Cobla des de la fundació fins a l'any 2007, amb l'assessorament de Manuel Oltra en qualitat de conseller artístic.

És una formació que ofereix tot el ventall de la música per a cobla, des de les sardanes més clàssiques fins als reptes més innovadors. Té una selecció dels millors instrumentistes del moment i ha estat dirigida per les batutes més importants del país.

Ha enregistrat més de noranta treballs, entre els quals destaquen els monogràfics dels clàssics Eduard Toldrà, Joan i Ricard Lamote de Grignon, Manuel Oltra, Rafael Ferrer, Domènec Moner, Narcís Paulís i Josep Serra; els contemporanis Marc Timón, Enric Ortí, Salvador Brotons i Joan Lluís Moraleda; les fusions amb Joan Albert Amargós i Lluís Vidal, Pascal Comelade, Niño Josele, Roger Mas, Carme Canela, Raph Dumas, Grup Coses, KulbikDance Company, el DJ Mario Nieto, Kepa Junkera i Kaulakau; a més d'enregistraments de clàssics de la sardana o sardanes dedicades.

Enguany té en cartera l'espectacle *Coblism 3* que ajunta el DJ i productor musical del Rosselló Raph Dumas, la companyia de dansa Cobosmika i la Cobla en un espectacle únic de música per a cobla, electrònica i dansa.

Té els premis Enderrock (2013), Altaveu (2012) i Ciutat de Barcelona de Música (2011).

Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona rep el suport de:

Textos

Fabrizio de André (1944-1999)

La canzone dell'amore perduto

Ricordi? Sbocciavan le viole,
con le nostre parole
“non ci lasceremo mai, mai
e poi mai”.

Vorrei dirti ora le stesse cose
ma come fan presto, amore,
ad appassire le rose
così per noi.

L'amore che strappa i capelli
e' perduto ormai,
non resta che qualche
svogliata carezza
e un po' di tenerezza.

E quando ti troverai in mano
quei fiori appassiti al sole
di un aprile ormai lontano,
li rimpiangerai

ma sarà la prima che incontri
per strada
che tu coprirai d'oro per un
bacio mai dato,
per un amore nuovo.

E sarà la prima che incontri
per strada
che tu coprirai d'oro per un
bacio mai dato,
per un amore nuovo.

*Te'n recordes? Florian les
violetes,
amb les nostres paraules:
«no ens deixarem mai, mai,
mai més».*

*Voldria dir-te ara les mateixes
coses,
però que ràpid, amor meu,
es marceixen les roses
així per a nosaltres.*

*L'amor que arrenca els cabells ja
s'ha perdut,
només en queda alguna carícia
mandrosa
i una mica de tendresa.*

*I quan trobis a les teves mans
aquelles flors marcides al sol
d'un abril ja llunyà,
les enyoraràs.*

*Però serà la primera que trobis
pel carrer
que cobriràs d'or per un petó
mai donat,
per un nou amor.*

*I serà la primera que trobis pel
carrer
que cobriràs d'or per un petó
mai donat,
per un nou amor.*

Roger Mas (1975)

I la pluja es va assecar

Era mitja tarda i queia un plugim suau,
el cel tapat, escuts de cendra i mort.
Presoners d'un món de possibilitats,
de nens podrits per tots els estats.

Els herois antics eren devorats
per voltors amb la mirada trencada.
Els nens es mutilaven els uns als altres
i les postres es fonien amb la nevera oberta.

I la pluja es va assecar, i els núvols es van obrir,
i en un instant, explosiu, el món es va enfonsar
més enllà de l'horitzó.

I ara pertot arreu on vaig veig la llum fondre's en blaus,
verds, turqueses, òxids i vermells.
L'univers antic s'ha plegat sobre el seu eix
i el perímetre esdevé el centre de tot.

Els àngels de la mort han donat vida al meu jardí
i ara em sento com un nen abandonat.
Lliurat a la llum i a l'espai i als astres siderals,
han obert la taquilla del cinema en runes.

I la pluja es va assecar, i els núvols es van obrir,
i en un instant, explosiu, el món es va enfonsar
més enllà de l'horitzó.

Tan sols un horitzó per viure.

L'home i l'elefant

En un paratge desert
hi ha set muntanyes al fons
i un sentiment tot incert.

De cop la brisa d'un nord
aixeca un pam la pols
i el cel s'omple de records.

Un home i un elefant
passen sots l'arbre de fang,
un home i un elefant blanc.

Com si volgués desfer embulls
amb els dits es va estirant
la barba i acluca els ulls.

Acota el cap i et somriu
per sobre de les ulleres,
acota el cap i et somriu.

Un home i un elefant
passen sots l'arbre de fang,
un home i un elefant blanc.

Imprès en el firmament
un nen amb pantalons curts
porta una serra d'argent.

Un nen i l'home elefant
han talat l'arbre de fang,
un nen i l'home elefant fan:

Daràddaddà rerorum...

Si tu m'ho dius

Ona de fang que em gira el cotxe sobre un pont, me'n deixa al
llindar.

Un full en blanc, tres ulls de marbre d'un brillar, d'un brillar
profund.

Em deixo endur com una fulla sobre un riu, sobre un riu ben quiet.
Dius que estic bé, no passa res, si tu m'ho dius jo et crec.

Si tu m'ho dius, oh, sí, jo et crec.

Si tu m'ho dius, oh, sí, jo et crec.

Sec, riu avall, prop la freixera ha sortit, ha sortit el sol.
L'aigua no es mou i el fang es tanca cap al sud, cap al sud.

Tradicional mexicana

La llorona

Salías de un templo un día, Llorona,
cuando al pasar yo te vi,
hermoso huipil llevabas, Llorona,
que la virgen te creí.

Ay, de mí, Llorona, Llorona,
Llorona de un campo lirio,
el que no sabe de amores, Llorona,
no sabe lo que es martirio.

No sé qué tienen las flores, Llorona,
las flores del camposanto
que cuando las mueve el viento, Llorona,
parece que estén llorando.

Ay, de mí, Llorona, Llorona,
Llorona, llévame al río,
tápame con tu rebozo, Llorona,
porque me muero de frío.

Yo te soñaba dormida, Llorona,
dormida y estabas quieta,
pero llegando el olvido, Llorona,
soñé que estabas despierta.

Roger Mas

Michela

Tots els somnis em parlen de tu.
Durant nits senceres, la teva foto
projectada a la cambra.

Tots els somnis em parlen de tu.
Durant nits senceres,
et contemplo nua.

T'estimo.

T'estimo.

Balles per a mi per camins d'argila grisa.
El teu esguard em destil·la els sentiments.

Ramón Perelló (1903-1978) i Juan Mostazo (1903-1938)

La bien pagá

Ná te pido, ná te debo,
me voy de tu vera, olvídame ya;
que he pagao con oro tus carnes morenas,
no maldigas paya, que estamos en paz.

No te quiero, no me quieras,
si to me lo diste, yo ná te pedí;
no me eches en cara que tó lo perdiste,
también a tu vera yo tó lo perdí.

Bien pagá, si tu eres la bien pagá,
porque tus besos compré
y a mí te supiste dar por un puñao de parné
bien pagá, bien pagá,
bien pagá fuiste mujer.

No te engaño, quiero a otra,
no creas por eso que te traicioné;
no cayó en mis brazos, me dió sólo un beso,
el único beso que yo no pagué.

Ná te pido, ná me llevo,
entre esas paredes de jo sepultás
penas y alegrías que te he dao y me diste
y esas joyas que ahora pá otro lucirás.

Bien pagá, si tu eres la bien pagá,
porque tus besos compré
Y a mí te supiste dar por un puñao de parné
bien pagá, bien pagá, bien pagá fuiste mujer.

Tradicional catalana

Tres branques

La meua xiqueta és l'ama
del corral i del carrer,
de la figuera i la parra
i la flor del taronger.

***

Raymond Levesque (1928-2021)

Quan tothom viurà d'amor

Monique Andrée/Barbara (1930-1997)

L'aigle noir

Un beau jour, ou peut-être
une nuit,
près d'un lac je m'étais
endormie.
Quand soudain, semblant
crever le ciel,
et venant de nulle part, surgit
un aigle noir.

Lentement, les ailes
déployées,
lentement, je le vis tournoyer.
Près de moi, dans un
bruissement d'ailes,
comme tombé du ciel l'oiseau
vint se poser.

Il avait les yeux couleur rubis
et des plumes couleur de la
nuit.
À son front, brillant de mille
feux,
l'oiseau roi couronné portait
un diamant bleu.

De son bec, il a touché ma
joue,
dans ma main, il a glissé son
cou.
C'est alors que je l'ai reconnu,
surgissant du passé il m'était
revenu.

Dis l'oiseau, O dis, emmène-
moi,
retournons au pays
d'autrefois.
Comme avant, dans mes rêves
d'enfant,
pour cueillir en tremblant des
étoiles, des étoiles.

Comme avant, dans mes rêves
d'enfant,
comme avant, sur un nuage
blanc,
comme avant, allumer le

*Un bon dia, o potser una nit,
prop del mar jo m'havia
adormit
quan, de cop, el cel s'omple de
llum
i un ocell negre surt sense venir
d'enlloc.*

*Lentament, les ales bategant,
lentament, ell anava girant.
Prop de mi, el batec s'acabà
i, com caigut del cel, l'ocell es va
aturar.*

*Els ulls eren de color robí
i les plomes de color de nit.
I al seu front, mil raigs de to
suau,
l'ocell, rei coronat, portava un
diamant blau.*

*Amb el bec la cara em va tocar,
el seu coll em vaig trobar a la
mà.
Fou llavors que jo vaig saber
qui,
imatge del passat, volia tornar
amb mi.*

*Bon ocell, porta'm amb tu al
país
d'altres temps, sigues el meu
amic.
Com abans, en somnis clars
d'infant,
estels i més estels collirem
tremolant.*

*Com abans, en somnis clars
d'infant,
com abans, damunt d'un nívol
blanc,
com abans, tu i jo el sol
encendrem
i a l'illa del record la pluja
llançarem...*

soleil,
être faiseur de pluie et faire
des merveilles.

L'aigle noir dans un
bruissement d'ailes
Prit son vol pour regagner le
ciel.

Un beau jour, ou était-ce une
nuit...

*L'ocell negre tombà els ulls al
sol,
cap al cel tot d'una emprengué el
vol.*

Roger Mas

Si el mar tingués baranes

Lletra de Maria Mercè Marçal

Si el mar tingués baranes
i el tomb del cel mollons
prou sabria on cercar-te,
mes no hi vindria, no.

Si pogués posar en gàbia
el plomatge del foc.
Si el vent tingués andanes,
brides i estrep el cor.

Si pogués alçar tanques
al jardí de l'amor,
prou sabria on cercar-te,
mes no hi vindria, no.

No ho sents? S'obren les portes,
portes i porticons.
La pluja trenca ribes,
finestres i balcons!

I és aquí on et cerco,
no sé per què ni com,
dins la nit esmolada,
com la tempesta el torb,

pel mar sense baranes,
pel cel sense mollons.

Sota una fina capa de cendra

Unes copes, un poc de fum,
una làmpada vermella i flaixos de tele muda a les parets,
aquí, davant del foc,
em sento bategar a les galtes i vaig encès com una teia,
no sé si sóc en un pou, en una cisterna o a la frontera d'un paradís.

Ajagut al sofà, s'hi està bé, en aquesta cambra, lluny
de qui sap què. La profunditat de sons ancestrals
navega per nervis destensats, oxidant
radis de síntesi alquímica. Pedres roges.
Gemecs encesos. La brasa del pecat somorta
sota una fina capa de cendra.

El dolor de la bellesa

Aquesta nit he obert aquella porta,
duia tancada qui sap los dies!
Diamants, robins, maragdes, or i fils d'argent,
convulsions i tensió muscular.

Dessota l'arc, frontera del desert,
no distingeixo el de fora del de dins.
Els núvols passen a set vegades el seu temps,
dones-llengot, homes-gripau sobre un gran roc.

La nena està corrent pel camp.
La porta oberta, de bat a bat.
I ja ho sabia d'altres cops,
que quan l'obres ets un.
I ja ho sabia d'altres cops
que qui torna ja no ets tu.

En temps dels tripis,
quan els hippies eren hippies,
algú va veure un cel espaterrant,
com un ramat d'ovelles que han mort el pastor,
un paradís borratxo de dolor.

Vent catabàtic, mirall del fotre,
les fronteres són cul de mal seient.
He deixat sola la meva nina i ara no sé on és,
la meva nina, la meva nina, on és?
He deixat sola aquella pàmfila... i on s'haurà ficat?
Gata maula, ets un xai amb pell de llop.

La nena està corrent pel camp.
La porta oberta, de bat a bat.
I ja ho sabia d'altres cops,
que quan l'obres ets un.
I ja ho sabia d'altres cops
que qui torna ja no ets tu.

Un porc i un bell miratge blanc,
del coll, no en traurem pas el vent.
Distància ho harmonitza tot,
això és qüestió d'augment.
Distància ho harmonitza tot,
és qüestió d'augment, aviam,

També et pot interessar...

L'Hivernacle

Dilluns, 16.06.25 – 19 h

Petit Palau

— Cor pirinenc

Odile Arqué, rapsoda

Lluís Calvo, rapsode

Arnau Obiols, multinstrumentista

Preu: 12 €

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mitjans Col·laboradors

Mecenes col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Caixa Enginyers – Calaf Grup – Cardoner Grup – CECOT – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Fundació Abertis – Fundació Antiques Caixes Catalanes – BBVA – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Illy – La Fageda – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Saret de Vuyst Travel – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Soler Cabot – Colonial – Veolia Serveis Catalunya

Benefactors d'Honor

Mariona Carulla Font – M. Dolors i Francesc – Pere Grau Vacarisas – María José Lavin Guitart – M^a. del Carmen Pous Guardia – Daniela Turco – Joaquim Uriach i Torelló

Benefactors Principals

Elvira Abril – Eulàlia Alari Ballart – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Professor Rafael I. Barraquer Compte – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Lluís Carulla Font – Josep Colomer Viure – Josep Daniel i Lluïsa Fornos – Isabel Esteve Cruella – Jordi Gual i Solé – Ramón Poch Segura – Juan Eusebio Pujol Chimenó – Juan Manuel Soler Pujol – Joan Uriach Marsal – Manel Vallet Garriga

Benefactors

Maria Victoria de Alós Martín – Mahala Alzamora Figueras-Dotti – Zacaries Benamiar – Gemma Borràs i Llorens – Jordi Capdevila i Pons – David Carrasco Chiva – Elvira Gaspar Farreras – Pablo Giménez-Salinas Framis – Maite González Rodríguez – Pepita Izquierdo Giralt – Joan Oller i Cuartero – Inés Pujol Agenjo – Pepe Pujol Agenjo – Toni Pujol Agenjo – Elina Selin – Jordi Simó Sanahuja – Salvador Viñas Amat

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

